

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. Благоевград, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шести юни през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Миглена Кавалова-Шекирова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Миглена Кавалова-Шекирова Въззивно
гражданско дело № 20231200500250 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК и е образувано по въззивни жалби против Решение № 906949/28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3431/2019 г. по описа на РС – гр. Благоевград, както следва: въззивна жалба с вх.№ 903449/07.12.2022 г. е подадена от Главна дирекция „ПБЗН“ - МВР, представлявана от А.Д., чрез процесуален представител гл. юрисконсулт И.В. срещу осъдителната част на атакуваното решение във връзка с исковата претенция; въззивна жалба с вх. № 903487/12.12.2022 г. е подадена от Б. Р. Б., чрез адв. Г. Ч. от АК - Благоевград срещу отхвърлителната част на атакуваното решение по исковата претенция.

Във въззивна жалба с вх. № 903449/07.12.2022 г., подадена от Главна дирекция „ПБЗН“ - МВР, представлявана от А.Д., чрез процесуален представител гл. юрисконсулт И.В. срещу осъдителната част на атакуваното решение във връзка с исковата претенция се навеждат конкретни доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства. За проведеното пред въззивния съд открито по делото съдебно заседание на 06.06.2023г. е постъпила писмена защита от ГД „ПБЗН“, в която е изразено становище по хода на делото по същество с отправено искане за присъждане на съответните разноски.

Във въззивна жалба с вх. с вх. № 903487/12.12.2022 г. подадена от Б. Б., чрез адв. Г. Ч. от АК - Благоевград срещу отхвърлителната част на атакуваното решение по исковата

претенция се навеждат се конкретни доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното решение в обжалваната част, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства. Иска се неговата отмяна в атакуваната част и уважаване изцяло на предявените искове.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на [чл. 271, ал. 1 от ГПК](#), при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намира за установено следното:

Производството пред РС – Благоевград е образувано по искова молба, депозирана от Б. Р. Б., с ЕГН *****, чрез пълномощника му адв. Г. Ч. – АК Благоевград против Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: /адрес/, с ЕИК ****, представлявана от директора Н.С. Н., с която се иска да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата в размер на 1 662, 00 /хиляда шестстотин шестдесет и два/ лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 257 часа за периода – 17.12.2016 г. – 17.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд в дневен с коефициент 1, 143, ведно със законната лихва върху присъдената сума от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се твърди, че през периода 17.12.2016 г. – 17.12.2019 г., ищецът е полагал труд като „Водач на специален автомобил“ в Районна служба „ПБЗН“ – Благоевград, която е на структурно подчинение към Главна дирекция „ПБЗН“ МВР – София и съгласно ЗМВР, ищецът е със статут на държавен служител и на това основание отношенията между страните се уреждат от ЗМВР, който се явява специален по отношение на ЗДСл. Сочи се, че съгласно чл. 176 от ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР, се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като нормалната продължителност на работното време е регламентирана в чл. 187 от ЗМВР – 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Поддържа се, че съгласно чл. 187, ал. 3 от ЗМВР, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Твърди се, че по силата на чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 5 от ЗМВР, работата извън редовното работно време, се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден; и с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени.

Твърди се, че с оглед характера на заеманата длъжност, през процесния период ищецът е полагал труд през нощта (от 22. 00 часа до 06. 00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно. Изтъква се, че в настоящия случай, приложими в отношенията между страните, са и разпоредбите на чл. 187, ал. 5 - 6 от ЗМВР, предвиждащи компенсиране на работата извън редовното работно време с възнаграждение за извънреден

труд за служителите на смени. Сочи се, че в казуса приложение намира нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, предвиждаща преизчисление на положения нощен труд, като се изтъкват съображения в тази насока, че тази норма е приложима субсидиарно и към спорното правоотношение, като се разглеждат хронологично действащите до този момент Наредби от Министъра на вътрешните работи, като се твърди, че липсата на изрична норма обаче, не следва да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. При наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, следва субсидиарно да се приложи чл. 9 ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, която гласи, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, или коефициент 1.143. В противен случай, държавният служител в МВР би се поставил в неравностойно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда. Сочи се, че за процесния период ищецът е работил на смени, всяка с продължителност по 12 часа при режим :дневна, нощна и два дни почивка. В този смисъл, е полагал 7 или 8 нощни смени месечно. Същият е положил общо 1800 /хиляда осемстотин / часа нощен труд, който преизчислен с коефициента 1.143 възлиза на 2057 часа. Преизчисляването на нощния към дневен труд води до извънреден труд от 257 часа, който работодателят – ответник не му е заплатил и следва да бъде допълнително заплатен. При изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50% съгласно чл. 187, ал. 6 от ЗМВР, всеки извънреден час следва да бъде компенсиран по 6,47 лв. /шест лева и четиридесет и седем стотинки/, т.е. задължението на ответника към ищеца за целия период възлиза на 1 662, 00 лв.

Препис от исковата молба е връчен на ответника, като в законоустановения едномесечен срок е депозиран писмен отговор от него, в който отговор се оспорва по основание и размер. Сочи се, че ЗМВР е специален закон по отношение на ЗДСл и КТ, като в тази връзка правата и задълженията на служителите в МВР се уреждат по реда, предвиден именно в него. Поддържа се, че в редица разпоредби на ЗМВР са предвидени подзаконовни нормативни актове, които доразвиват разпоредбите му. Изтъква се, че съгласно чл. 187, ал. 7 от ЗМВР, извънредният труд не може да надвишава 70 часа за тримесечен период и 280 часа годишно. Твърди се, че в случая е приложима Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда, организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в МВР. Поддържа се, че не е налице празнота в нормативната уредба и не следва да се прилага чл. 9 от Наредбата за структурата и организацията на работното време, тъй като при този специален ред е предвидено

нормалната продължителност на работното време през нощта да е до 8 часа. Цитира се съдебна практика.

По делото в хода на първоинстанционното производство са приети писмени доказателства, допусната и назначена е съдебно – счетоводна експертиза, заключението по която е прието по делото. В съдебно заседание на 14.11.2022 г., на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК, по молба от ищеца, е допуснато изменение на размера на предявения иск, като същият се счита предявен за сумата от 5 001, 00 лв. вместо първоначално заявен размер от 1 662, 00 лв.

Първоинстанционният съд е приел, че не се спори между страните за следните факти: а именно, че ищецът е служител в Районна служба „ПБЗН“ – Благоевград и е полагал труд като „Водач на специален автомобил“ Този факт се установява и от представената от ответника кадрова справка за ищеца. Не е спорен още и фактът, че за исковия период, ищецът е работел на сменен режим по график при сумарно отчитане на отработеното време между 22, 00 часа и 06, 00 часа, времето на разположение и положения труд по време на официални празници.

Относителите към служебното правоотношение Протоколи за отчитане на отработеното време между 22:00 часа и 06:00 часа за процесния период, са изследвани от вещото лице. От изготвената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза /неоспорена от страните относно начина на изчисляване на труда, изчисленията и констатациите за положения труд и неговото остойностяване в съответствие с приложението или не, на спорния коефициент/ се установява, че за процесния период ищецът е положил 194 броя нощни смени и е отработил 1541 часа. Положеният нощен труд, преизчислен с коефициент 1, 143 е в размер на 1761.36 часа. В резултат на направено преизчисление, е налице извънреден труд в размер на 220.36 часа. Общо дължимата сума е в размер на 1533.71 лв. Налице е положен извънреден труд от 220.36 часа. За процесния период, на ищеца е начислен и заплатен извънреден труд в размер на 1353 лв., който не е свързан с положения нощен труд. Налице е неизплатен извънреден труд за процесния период в общ размер на 1 533, 71 лв.

При така установеното, районният съд излагайки правните си аргументи е **осъдил** Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: /адрес/, ЕИК **** да заплати на Б. Р. Б., с ЕГН *****, следните суми: сумата от **1 533, 71 лв.** /хиляда петстотин тридесет и три лева и седемдесет и една стотинка/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 17.12.2016 г. – 17.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.12.2019 г. до окончателното погасяване на вземането, като е **отхвърлил ИСКА НАД УВАЖЕНИЯ** размер до пълния претендиран от 5001,00 лв., **като неоснователен; осъдил** е ответника да заплати на ищеца сумата от **107, 34 лв.** /сто и седем лева и тридесет и четири стотинки/ на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща направени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение; **осъдил е** на

основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК Б. Р. Б., с ЕГН ***** да заплати на ответника Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: г/адрес/, представлявана от директора Н.С. Н. сумата от **69, 33 лв.** /шестдесет и девет лева и тридесет и три стотинки/, представляваща направени разноски, съобразно отхвърлената част от предявения иск; **осъдил** на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: г/адрес/, представлявана от директора Н.С. Н., да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **168, 69 лв.** /сто шестдесет и осем лева и шестдесет и девет стотинки/, представляваща държавна такса, дължима за производството по делото и разноски за изготвената съдебно-счетоводна експертиза.

При горното, въззивният съд намира следното от правна страна:

По допустимостта на въззивните жалби:

Депозираните въззивни жалби отговарят на изискванията по чл. 260 и 261 ГПК, депозирани са в срока по закон, от страна в първоинстанционното производство, с интерес от обжалването, респ. са допустими.

По основателността на въззивната жалба:

По арг. от разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата като следи служебно за спазването на императивните материалноправни норми, по указанията на т. 1 на ТР № 1/2013 г. ОСГТК на ВКС.

С оглед горното при извършената служебна проверка на обжалваното решение, съдът счита, че то е валидно и е допустимо в проверяваната част.

По доводите във въззивната жалба:

Разгледана по същество, въззивната жалба на Главна дирекция „ПБЗН“ МВР е основателна, а въззивната жалба на Б. Р. Б. – неоснователна, по следните съображения:

По въпроса намира ли приложение нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата за положения от ищеца нощен труд за процесния период, въззивният съд излага следното:

Установено е, а и не е спорно по делото, че ищецът е държавен служител, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда със ЗМВР, който специален закон регламентира служебните правоотношение на тези служители. Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Според ал. 3 на същата разпоредба за работещите на 8, 12 или 24 часови смени се установява сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В обобщение следва изводът, че за разлика от чл. 140, ал. 1 КТ, в която норма е предвидена максимална продължителност на нощния труд за

лицата работещи по трудови правоотношения- 7 часа, в специалния закон /ЗМВР/ е налице изрична материално правна разпоредба, регламентираща максималната продължителност на нощния труд за полицейските служители - 8 часа.

От изложеното следва, че е поставен знак за равенство между максималната продължителност на полагания от служители на МВР дневен и нощен труд, а именно 8:8. Разликата в уредбата относно продължителността на нощния труд за държавните служители в МВР, работещи на смени по специалния ЗМВР, в сравнение с КТ, се дължи на специфичните обществени отношения, които регламентира ЗМВР, респективно на спецификата на работата и преследваните цели по чл. 2 от ЗМВР, съгласно който - Дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и ПБЗН. Именно спецификите и високата степен на риск е преценена от законодателя, като в полза на тези служители са правно регламентирани редица социални придобивки, от които не се ползват лицата, работещи на трудово правоотношение. По изложената аргументация и след като се съобразят целите на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, а именно извършване на преизчисляване на нощния труд с коефициент 1.143, за да бъде изравнен същия с дневния такъв, следва извода, че доколкото правната регламентация на ЗМВР не урежда различна продължителност на дневния и нощния труд не е налице правно основание за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд от 8 часа на смяна в дневен такъв. При преизчисляване на положен нощен труд от 8 часа с коефициент 1.143 се получава 9.144, тоест ще се получи разминаване между продължителността на полагания от служителите на МВР дневен и нощен труд, който резултат е в колизия с целите на чл. 9, ал. 2 от процесната наредба.

За пълнота следва да се отбележи и следното:

Материалноправната разпоредба на чл.140, ал.1 КТ, регламентираща максимална продължителност на нощния труд до 7 часа, не намира приложение за служителите на ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи, тъй като за последните в специалния закон, в частност чл. 187, ал. 3 ЗМВР, е налице изрична правна регламентация на максималната продължителност на нощния труд до 8 часа. На следващо място в чл. 188, ал. 2 ЗМВР е прието, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Логическото тълкуване на цитираната норма, обаче, обуславя извода, че това препращане е само към Глава XV от КТ – „СПЕЦИАЛНА ЗАКРИЛА НА НЯКОИ КАТЕГОРИИ РАБОТНИЦИ И СЛУЖИТЕЛИ“. Нормата на чл. 140, ал. 1 КТ е в Глава VII „РАБОТНО ВРЕМЕ И ПОЧИВКИ“, респективно същата не намира приложение за служителите на МВР. Съгласно нормата на чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е прието, че на

държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В алинея 2 са посочени и предпоставките за изплащане на тези допълнителни възнаграждения, а именно прието е, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал. 1 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед. При тази формулировка на чл. 179, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР, следва извода, че за да се изплати допълнително възнаграждение за положен нощен труд, е налице необходимост от приета наредба, уреждаща условия и реда за изплащането му и заповед на Министъра на вътрешните работи, която индивидуализира размера на това допълнително възнаграждение. По този механизъм, видно от приложената по делото Заповед на Министъра на вътрешните работи, е определено допълнително възнаграждение в размер на 0.25 стотинки за всеки час положен нощен труд от ищеца и всеки служител на МВР. За да е налице правно основание за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд следва да се изпълни със съдържание същият механизъм, а именно наредба, уреждаща условията и реда за изплащане на допълнителното възнаграждение, чрез преизчисляване на нощния труд и заповед на Министъра на вътрешните работи, регламентираща размера му. Действително в чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. /отм. 02.08.2016г./ е било налице предвидено конвертиране на положения от служителите на МВР, в т.ч. тези на ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи, нощен труд, като е прието при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22, 00 и 6, 00 ч. за отчетния период да се преизчислява с коефициент 0,143. Тази Наредба е отменена 02.08.2016г., като през процесния период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР /обн. ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от същата дата/. В същата обаче, липсва изрична разпоредба, съответстваща на чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба от 2014г., но това е въпрос на законодателно решение, а не празнота в закона. Това конвертиране не е залегнало и в другите Наредби, а именно Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. и сега действащата Наредба № 8121з36/07.01.2020г. В случай, че се извърши такова преизчисление на часовете положен нощен труд, служителите на ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи ще бъдат поставени в привилегирано положение в сравнение с лицата, полагащи труд по трудови правоотношения, доколкото за разлика от последните ще получават две различни допълнителни възнаграждения за положения от тях нощен труд, на две различни правни основания /по 0.25 стотинки на час въз основа на заповед на Министъра на вътрешните работи и преизчисляване на същите тези часове с коефициент 0.143/. Съдът счита, че няма неравностойност на положението спрямо работещите, за които се прилага КТ и издадените въз основа на него нормативни актове, тъй като поради специфичния статут на държавните служители, работещи по ЗМВР, е създадена специална нормативна уредба съдържаща редица привилегии заради и в съответствие със специфичния труд, който полагат, поради което и работното им време се организира по специално уреден

ред в нарочно издадени за целта нормативни актове. Очевидно е, че специалната регламентация е създадена, за да компенсира особената тежест на полагания нощен труд на работещите в публичния сектор полицаи и пожарникари. Затова и постановеното решение на СЕС от 24.2.2022 г. по дело C262/20 не е основание за друг извод, предвид т. 1 от него, с която изрично е решено, че член 8 и член 12 от Директива 2003/88 ЕО на Европейския парламент и на съвета от 4 ноември 2003 година, относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работещите в публичния сектор като полицаи и пожарникари да е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня; както и че при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд.

Различни от направените от БлОС в настоящия акт, изводи не произтича и от т. 2 от решението на СЕС, според която членове 20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допускат определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел и е съразмерна на тази цел. Безспорно е, че високата обществена значимост на полаганият труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защитата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и ПБЗН, установени в ЗМВР, обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8 часов нощен труд.

С ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1/2020, Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска колегия прие, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове. Гореизложената аргументация обуславя извода, че исковата претенция следва да бъде отхвърлена, като неоснователна, тъй като не е налице правна регламентация за преизчисляване на положения от ищеца, като служител на ГД „ПБЗН“ при Министерство на вътрешните работи нощен труд с коефициент 0.143. В тази насока е и практиката на ВКС, така в решение № 197 от 07.10.2019 г. по гр. д. № 786 / 2019 г., IV ГО на ВКС постановено по реда на 290 ГПК и решение № 55/ 07.04.2015 г. по гр. д. № 5169/ 2014 г., III г. о, е прието, че работното време на държавните служители в МВР се отчита по специален ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в

гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове.

Исковата претенция е изцяло неоснователна по-горните съображения, като въззивната жалба срещу атакуваното решение в обжалваната му част, като основателна следва да се уважи. Неоснователността на главния иск обуславя извода за неоснователност на акцесорната искова претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, а също и недължимост на разноски за адвокатско възнаграждение.

Първоинстанционното решение следва да се отмени в обжалваната му част - като неправилно и незаконосъобразно, а заявените от ищеца иски претенции отхвърлени като неоснователни. За по-голяма яснота в частта за разноските, доколкото крайният резултат по спора е изцяло отхвърляне на предявените икове, въззивният съд ще отмени решението и в частта на присъдени за ответника разноски от 69, 33 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от иска и ще се произнесе по дължимите от ищеца разноски, както в първата, така и във въззивната инстанция.

В останалата отхвърлителна част на решението, обжалвана с втората въззивна жалба от Б. Р. Б., решението е правилно по изложените от въззивния съд съображения и следва да се потвърди.

По разноските:

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага единствено въззивника ГД „ПБЗН“. Поискано е присъждането на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и платената държавна такса за настоящата инстанция. Юрисконсултското възнаграждение се определя съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, като не може да надвишава максималния размер за съответния вид дело предвид чл. 37 Закона за правната помощ. Съгласно чл. 25, ал. 1 Наредбата за заплащането на правната помощ за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева. Предвид фактическата и правна сложност на правния спор, както и извършените от процесуалния представител на жалбоподателя процесуални действия по делото, настоящата въззивна инстанция определя по 100, 00 (сто) лева за всяка инстанция като размер на дължимото на жалбоподателя юрисконсултско възнаграждение. Заплатената от въззивника държавна такса за настоящото производство в размер на 30, 67 лв. също следва да се възложи в тежест на въззиваемата страна Б. Б., доколкото представлява разноски, направени от страна, в чиято полза е разрешен правния спор. Следователно в тежест на въззиваемия следва да се възложи сумата от 230, 67 лв., представляващи държавна такса за въззивната инстанция (30, 67 лв.) и юрисконсултско възнаграждение (по 100. 00 лева за всяка инстанция).

Предвид разпоредбата на чл. 83, ал. 3 ГПК и дадените в т. 23 от тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6 по описа за 2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни указания, дължимата държавна такса за разглеждането на делото пред първа инстанция и разноските за вещо лице следва да останат за сметка на бюджета на съда, доколкото въззиваемият е държавен служител и е освободен от заплащането им дори при

отхвърляне на исковите претенции, каквото се постановява с настоящото решение на съда.

Мотивиран от горното, БлОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 906949/28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3431/2019 г. по описа на РС – гр. Благоевград, в частта, в която РС - Благоевград е **осъдил** Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: /адрес/, ЕИК **** да заплати на Б. Р. Б., с ЕГН *****, следните суми: сумата от **1 533, 71 лв.** /хиляда петстотин тридесет и три лева и седемдесет и една стотинка/ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 17.12.2016 г. – 17.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.12.2019 г. до окончателното погасяване на вземането; сумата от **107, 34 лв.** /сто и седем лева и тридесет и четири стотинки/ на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, представляваща направени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение; **осъдил е** на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК Б. Р. Б., с ЕГН ***** да заплати на ответника Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: г/адрес/, представлявана от директора Н.С. Н. сумата от **69, 33 лв.** /шестдесет и девет лева и тридесет и три стотинки/, представляваща направени разноски, съобразно отхвърлената част от предявения иск; **осъдил** на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Главна Дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: г/адрес/, представлявана от директора Н.С. Н., да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **168, 69 лв.** /сто шестдесет и осем лева и шестдесет и девет стотинки/, представляваща държавна такса, дължима за производството по делото и разноски за изготвената съдебно-счетоводна експертиза, **вместо което**

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените осъдителни искове с правно основание по чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 187, ал. 5 ЗМВР и чл. 86, ал.1 ЗЗД от Б. Р. Б., с ЕГН ***** срещу Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: /адрес/, ЕИК **** за заплащане на сумите, както следва: сумата от **1 533, 71 лв.** /хиляда петстотин тридесет и три лева и седемдесет и една ст./ лв., представляваща неизплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 06.12.2016 г. – 06.12.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143 и превръщането му в дневен, **ведно със законната лихва**, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.12.2019 г. до окончателното погасяване на вземането, както и за разноски по делото.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 906949/28.11.2022 г., постановено по гр.д. №3431/2019 г. по описа на РС – гр. Благоевград в частта, в която РС - Благоевград е **ОТХВЪРЛИЛ** иска за разликата над сумата от 1 533, 71 лв. до претендирания размер от 5 001 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 от ГПК Б. Р. Б., с ЕГН ***** чрез

пълномощника му адв. Г. Ч. – АК Благоевград да заплати на Главна дирекция „ПБЗН“ МВР, с адрес: /адрес/, ЕИК ****, сумата от **230, 67 лв.**, представляваща направени пред двете съдебни инстанции разноси за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса за въззивното производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____